

ZARZĄDZENIE

Dnia 26 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki

zarządził:

1. na podstawie art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej powoływana jako: u.s.p.) odmówić przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi Sądu Apelacyjnego w [...] X. Y., złożonego przez G. Z. w dniu 18 sierpnia 2025 r. z uwagi na oczywistą bezzasadność wniosku;
2. odpis zarządzenia doręczyć wnioskodawcy wraz z pouczeniem, że na zarządzenie to przysługuje zażalenie do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia;
3. sprawę zakreślić w repertorium I ZI, jako załatwioną

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 80 § 2c u.s.p. sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, dostatecznie uzasadnione podejrzenie dotyczy zarówno popełnienia samego czynu, znamion tego czynu określonych przez odpowiedni przepis ustawy karnej, jak i innych warunków

wskazanych w ustawie, a odnoszących się w szczególności do strony podmiotowej i stopnia społecznej szkodliwości czynu (zob. w szczególności uchwały Sądu Najwyższego z 5 lipca 2006 r., SNO 32/06, Lex nr 470200; z 16 września 2008 r., SNO 68/08, Lex nr 491427; z 27 stycznia 2009, SNO 95/08, Lex nr 737393; z 30 listopada 2020 roku, II DO 98/20, Lex nr 3092558).

Za trafny należy uznać także pogląd, z treści którego wynika, iż dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, to pewien stan, w którym - w oparciu o zgromadzone dowody - można stwierdzić, że podejrzenie to jest przekonujące, słuszne i nie budzące wątpliwości, a innymi słowy, że wersja wydarzeń zaprezentowana we wniosku o wyrażenie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej jest w wystarczającym (dostatecznym) stopniu uprawdopodobniona (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 26 lutego 2018 r., SNO 54/17, LEX nr 2511522).

Jak wynika z części motywacyjnej wniosku o uchylenie immunitetu formalnego objęta wnioskiem sędzia miała dopuścić się przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. w ten sposób, że w dniu 14 lutego 2025 r. w W., pomówiła G. Z., twierdząc „że zakładała urządzenia podsłuchowe, że wchodził na ogrodzenie jej domu, że włamała się do samochodu i przeciął barierę metalową w 2023 roku, że podarł postanowienie sądowe na ulicy”, a nadto wyrażała się o wnioskodawcy, że jest „osobą niezrównoważoną psychicznie”, że „jego pisma do sądu to „brednie”, twierdziła, że jest „wrogiem sędziów i systemu sądowego i walczy w jakiś stowarzyszeniach”. Wnioskodawca wskazał również, że wskazana we wniosku sędzia „m.in. opowiadała o wnioskodawcy, że miał zarzut porwania rodzicielskiego”, „pozwany to zdjęcie drzwi wysyła po całej Polsce”, „pozwany jest podpalaczem”, że „pisze jakieś anonimy” oraz „paszkwile” oraz skargi na byłą partnerkę co jest nieprawdą, czym „naraziła go na utratę zaufania w oczach opinii publicznej, w tym przed sądami, jako strona postępowania rozwodowego oraz w sferze rodzinnej, jako ojca”.

Analiza wywiedzionego wniosku o uchylenie immunitetu formalnego prowadzi do uznania, iż jest on bezzasadny w stopniu oczywistym. Powyższy nie zasługiwał na uwzględnienie nie tyle z uwagi na brak dostatecznego

uprawdopodobnienia popełnienia przez sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] X. Y. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonych w art. 212 § 1 k.k., co niewykazania takowej okoliczności w jakimkolwiek wręcz stopniu.

W kontekście analizowanego wniosku szczególnego zaznaczenia wymaga, iż w postępowaniu delibacyjnym sąd dyscyplinarny orzeka zasadniczo na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę, **bowiem to „rzeczą oskarżyciela, a nie sądu jest formułowanie oraz wykazywanie przesłanek uzasadniających zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, toteż oskarżyciela – a nie sąd dyscyplinarny – obciąża powinność gromadzenia i prowadzenia wszystkich niezbędnych w sprawie dowodów, uzasadniających w pełni podejrzenie popełnienia przez sędziego przestępstwa”** (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2003 roku, SNO 29/03, Lex nr 470220; uchwała SN z dnia 24 października 2014 roku, SNO 43/14, Lex nr 1544217).

Obowiązek przedłożenia materiału dowodowego przemawiającego za zasadnością wniosku należy tym samym do wnioskodawcy, a wyjątkiem od tej zasady jest jedynie sytuacja, w której nie posiada on realnych możliwości uzyskania materiału dowodowego, a zdolnością tą dysponuje wyłącznie sąd dyscyplinarny. Wnioskodawca, chcąc ewentualnie przeprowadzić określone dowody w postępowaniu immunitetowym inicjowanym przez oskarżyciela subsydiarnego lub prywatnego, winien załączyć do akt sprawy (wniosku) ich kopie, które jako strona postępowania karnego bądź cywilnego ma prawo bez przeszkód pozyskać.

Wniosek jest zatem bezzasadny w stopniu oczywistym wówczas, gdy nie dołączono do niego żadnych dowodów lub wówczas, gdy przedłożone dowody nie wykazują żadnego widocznego związku z treścią zarzutu formułowanego wobec objętego wnioskiem sędziego, a który wnioskodawca chce zarzucić po uchyleniu mu immunitetu.

Mając na uwadze nieprzedstawienie przez wnioskodawcę jakichkolwiek dowodów uprawdopodobniających popełnienie przez objętą wnioskiem sędzię wskazywanego we wniosku przestępstwa, a nadto stwierdzony po lekturze wniosku

brak jakichkolwiek podstaw do uchylenia immunitetu formalnego, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi Sądu Apelacyjnego w [...] X. Y.. Zważając, iż braki formalne wniosku nie zostały usunięte, fakt uprzedniego wezwania do powyższych uzupełnienia nie stoi na przeszkodzie uznania wniosku za oczywiście bezzasadny i odmowy jego przyjęcia z tej przyczyny.

Z powyższych względów rozstrzygnięto, jak na wstępie.

[M. T.]

[r.g.]

Tomasz Demendecki